Küçük Kaya Zıplayıcısı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Kaya Zıplayıcısı

Aysel Banu YAVUZAL

Denizin yüksek kayalık uçurumlara çarptığı vahşi ve rüzgârlı bir adada, Pip adında küçük bir kaya zıplayıcısı penguen yaşardı. Pip küçük ve yuvarlaktı; parlak kırmızı gözlerinin üstünde sivri sarı tepelik tüyleri vardı. Pembe ayakları, kısa yüzgeçleri vardı ve her adımında bir zıplayış vardı. Pip kayalıkları keşfetmeyi severdi, taştan taşa zıplayarak gördüğü her şeye merakla bakardı.

Bir gün Pip yüksek bir çıkıntıya zıpladı ve suyun üzerinde süzülen ince yapılı bir kuş gördü. Parlak siyah tüyleri bronz yeşil bir parıltıyla ışıldıyor, uzun kıvrık gri gagası vardı. Kuş denize daldı ve ağzında bir balıkla yukarı çıktı. Pip kocaman kırmızı gözleriyle izledi. "Merhaba!" diye seslendi. "Sen nesin?"

Kuş yakınlara kondu. "Ben Corma, bir karabatağım," dedi, turkuaz gözleri pırıldayarak. "Sen de kaya zıplayıcısı bir penguensin, değil mi? Seni kayalıklara zıplarken gördüm. Bu işte çok iyisin!" Pip göğsünü kabarttı. "Sen de dalmakta çok iyisin!" dedi. Birbirlerine gülümsediler ve yeni bir dostluk başladı.

Pip ve Corma her günü birlikte geçirdiler. Pip, Corma'ya dik ve kayalık yoldan kaymadan nasıl zıplanacağını öğretti. Corma da Pip'e soğuk ve berrak suda derinlere nasıl dalınacağını ve hızlı nasıl yüzüleceğini öğretti. "Çabuk öğreniyorsun," dedi Corma. Pip güldü. "Sen de öyle!" Mutluydular, ama çok geçmeden penguen ve karabatak ailelerinin kayalıkların ötesindeki yeni yuvalarına gitmeleri gerekti.

Pip'in annesi Anne Hop endişeliydi. Uzun sarı tepelik tüyleri ve kehribar gözleri vardı; yüksek, sivri kayalıklara bakıp iç çekti. "Yol çok tehlikeli," dedi. "Dalgalar yüksek, kayalar keskin." Corma'nın büyükbabası Koca Kanat başını salladı. Yaşlı ve bilgeydi; başında gri çizgiler, soluk mavi gözleri vardı. "Güvenli bir geçiş yolu bulmalıyız," dedi.

Pip yerinde zıplayıp durdu. "Corma ve ben bir yol bulabiliriz!" dedi. Anne Hop kuşkuyla baktı. "Sen çok küçüksün," dedi. Ama Pip cesur ve neşeliydi. "Lütfen, Anne! Dikkatli olacağız." Corma başını salladı. "Birlikte keşfe çıkacağız," dedi. Koca Kanat gülümsedi. "Bırakın denesinler," dedi. "Bazen en küçüklerin en büyük fikirleri olur."

Pip ve Corma keşfe çıktılar. Pip kayalıklara zıplayarak her köşeye, her yarığa baktı. Corma yukarıda uçtu, keskin gözleriyle kayaları taradı. Bütün sabah aradılar. Sonra, bir yosun perdesinin arkasında Pip dar bir açıklık buldu. "Corma! Gel, bak!" diye seslendi. Kayalık uçurumların içinden geçen, rüzgârdan ve dalgalardan korunaklı bir geçitti.

Geçit karanlık ve sessizdi; duvarları pürüzsüz ve ıslaktı. Pip içeri zıpladı, Corma da onu izledi. "Burası güvenli," dedi Corma. "Büyük dalgalar buraya ulaşamaz." Pip'in kırmızı gözleri parladı. "Ailelerimizi buradan geçirebiliriz!" Herkese haber vermek için aceleyle geri döndüler. Anne Hop temkinliydi. "Güvenli olduğundan emin misin?" diye sordu. Pip başını salladı. "Size göstereceğiz!"

Ertesi gün penguenler ve karabataklar geçidin girişinde toplandılar. Anne Hop gergin görünüyordu. Koca Kanat yanında durdu. "Bu geçidi çok eskiden hatırlıyorum," dedi. "O zaman da güvenliydi, şimdi de güvenli görünüyor." Pip öne zıpladı. "Beni takip edin!" dedi. Corma yolu kontrol etmek için önden uçtu. "Yol açık!" diye seslendi.

Penguenler Pip'in arkasında bir sıra halinde zıpladılar, karabataklar da onların arkasında paytak paytak yürüdüler. Geçit dardı ve bazen kayalar kaygandı. "Burada adımına dikkat et!" diye uyardı Pip. "Şurada başını eğ!" diye ekledi Corma. Bir takım gibi çalıştılar, birbirlerine yardım ettiler. Anne Hop rahatlamaya başladı. Pip ve Corma'nın ne kadar dikkatli olduklarını gördü ve gurur duydu.

Yolun yarısında, yolu kapatan derin bir su birikintisine geldiler. Penguenler üzerinden zıplayamıyor, karabataklar da içinden yürüyemiyordu. "Ne yapacağız?" diye sordu küçük bir penguen. Pip uzun uzun düşündü. "Corma, sen karşıya yüzüp öbür tarafta kuru bir yol bulabilirsin!" dedi. Corma suya dalıp hızla yüzdü. Kısa süre sonra döndü. "Suyun hemen üstünde bir çıkıntı var. Üzerinden tırmanabiliriz!"

Önce Pip yukarı zıpladı, sonra diğerlerine yardım etti. "Bana atla!" diye seslendi. Tek tek, penguenler ve karabataklar karşıya geçtiler. En son Anne Hop geçti. "Başardın, Pip!" dedi ve ona sarıldı. Koca Kanat başını salladı. "Takım çalışması zor yolculukları kolaylaştırır," dedi. Herkes sevinçle bağırdı. Cesur ve mutlu hissederek geçitte ilerlemeye devam ettiler.

Sonunda ileride ışık gördüler. Geçit, sakin suyu ve bol balığı olan güzel bir yeni koya açılıyordu. Penguenler ve karabataklar sevinçle bağırdılar. "Başardık!" diye haykırdılar. Anne Hop Pip'e sarıldı. "Sen ve Corma harikasınız," dedi. "Senden kuşku duyduğum için özür dilerim." Pip gülümsedi. "Herkes birlikte çalışmasaydı bunu başaramazdık."

O akşam aileler yeni yuvalarına yerleştiler. Pip ve Corma bir kayanın üstüne oturup gün batımını izlediler. "Bana zıplamayı öğrettin," dedi Corma. "Sen de bana dalmayı öğrettin," diye yanıtladı Pip. "Arkadaşlar birbirlerinden öğrenebilir," dedi Corma. Pip başını salladı. "Ve takım çalışması her şeyi daha güzel yapar." Yıldızların çıkışını izlediler, mutlu ve huzurluydular.

O günden sonra Pip ve Corma en iyi arkadaş oldular. Kayalıkları birlikte keşfettiler, her zaman yeni bir maceraya hazırdılar. Aileleri yardıma ihtiyaç duyduğunda ise takım çalışmasına güvenebileceklerini biliyorlardı. Anne Hop küçükleri güvenmeyi öğrendi, Koca Kanat da genç arkadaşlara gülümsedi. Koy neşeli seslerle doluydu.

Böylece küçük kaya zıplayıcısı, arkadaşların birbirlerine yeni şeyler öğretebileceğini ve takım çalışmasının zor yolculukları daha kolay ve daha eğlenceli hale getirdiğini öğrendi. Pip ve Corma yan yana zıplayıp uçtular, sırada ne olursa olsun hazırdılar. Son.